

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/36868 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Utrecht, van 2 april 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 28 augustus 2007 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 april 2008, verzonden op 3 april 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van Staat.

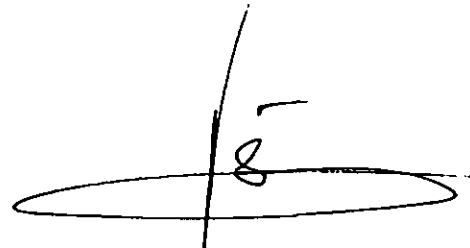
w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 september 2008

53.
Verzonden: 22 september 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

zaaknummers: AWH 07.36868 BEPTDN

blad 2

hardheidsclausule rechtvaardigt. Ook anderszins is niet gebleken dat toepassing van artikel 3.71, eerste lid, van het Vb in dit geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Evenmin leiden de door eiser aangevoerde omstandigheden tot de conclusie dat sprake is van een bijzonder geval. Verweerder heeft gesteld dat door eiser geen concrete aanknopingspunten zijn aangevoerd waaruit blijkt dat de in het BMA-advies neergelegde gegevens niet juist zouden zijn. Verweerder heeft zich naar zijn mening dan ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser kan reizen naar zijn land van herkomst. Eisers stelling dat controles in verband met zijn HIV-infectie mogelijk gedurende lange tijd niet kunnen plaatsvinden bij terugkeer naar Ghana, heeft verweerder niet gevolgd. Nu het eisers verantwoordelijkheid is om in Ghana gebruik te maken van de aanwezige behandelmogelijkheden en daarmee een eventuele medische noodsituatie te voorkomen, kan volgens verweerder niet worden gesteld dat het besluit op grond van het gestelde in het BMA-advies een juiste feitelijke grondslag ontheent. De door eiser gestelde omstandigheden leiden voorts niet tot een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verweerder heeft verder aangevoerd dat eiser niet heeft aangetoond in het bezit te zijn van een paspoort. Tot slot heeft verweerder gesteld dat er, op grond van artikel 7:3, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), terecht is afgezien van het horen van eiser.

2.3 Eiser heeft tegen dit besluit aangevoerd dat verweerder ten onrechte de informatie van dr. F.W.N.M. Wit, arts-epidemioloog, van 2 februari 2007 van doorslaggevende betekenis heeft geacht. Daarbij heeft hij erop gewezen dat deze informatie verder niet wordt ondersteund door een verklaring van een arts. Verder heeft eiser aangevoerd dat hij, na vergelijking met de verklaring van zijn behandelend arts van 8 november 2006, constateert dat er mogelijk flinke schommelingen zijn in de hoeveelheden HIV-virus bij hem. Dit kan volgens eiser tot de omstandigheid kan leiden dat het moment van opstellen van het BMA-advies bepalend is. Eiser acht dit onzorgvuldig. Tevens heeft eiser gesteld dat feitelijk nauwelijks tot geen behandeling van zijn medische klachten zal plaatsvinden in Ghana, nu hij daar geen geld voor heeft. Verweerders opmerking in het bestreden besluit dat een eventueel langdurig verblijf in Ghana in verband met het inburgeringsexamen geheel voor eisers risico is, geeft naar eisers mening blijk van een zeer harde opstelling jegens hem en mensen in dezelfde positie als hij. Voorts heeft eiser gesteld dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom in zijn geval geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard. Volgens eiser heeft verweerder de hardheidsclausule (onjuist) ingevuld in plaats van toegepast. Eiser heeft verder gesteld dat uitzetting naar zijn land van herkomst in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Tot slot heeft eiser gesteld dat hij had dienen te worden gehoord in bezwaar.

2.4 Ingevolge artikel 13 van de Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien - voor zover hier van belang - internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe roepen.

2.5 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

2.6 Ingevolge artikel 16, tweede lid, van de Vw kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van gronden, bedoeld in het eerste lid.

zaaknummers: AWD 07 36868 REPTON

blad 3

2.7 Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf, indien het een vreemdeling betreft voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.

2.8 Bij deze vrijstellingsgrond dient volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) te worden beoordeeld of de vreemdeling in staat is om te reizen naar zijn of haar land van herkomst en in staat kan worden geacht om daar de behandeling af te wachten van een door hem of haar in te dienen mvv-aanvraag.

2.9 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb kan de Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel kan leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

2.10 Volgens paragraaf B8/3.2 van de Vc kan krachtens artikel 3.71, vierde lid, van het Vb vrijstelling worden verleend van het mvv-vereiste, indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met de medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.11 Volgens paragraaf B8/4.4 van de Vc worden omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland betreffen niet betrokken bij het beoordelen van aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'medische behandeling' of 'vanwege medische noodsituatie'.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.12 Niet in geschil is dat eiser niet in het bezit is van een geldige mvv, die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. In geschil is of eiser in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw dan wel op grond van de hardheidsclausule.

2.13 Verweerder heeft het BMA-advies van 2 april 2007 aan zijn besluitvorming ten grondslag gelegd. Het BMA-advies is een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (A/Rs) zijn BMA-adviezen deskundigenadviezen waarvan, indien zij op inzichtelijke, onpartijdige en objectieve wijze zijn opgesteld, verweerder bij de besluitvorming op de aanvraag om toelating in beginsel mag uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

2.14 Uit het BMA-advies, dat mede gebaseerd is op informatie verkregen van F.W.N.M. de Wit, arts-epidemioloog, van 2 februari 2007, volgt dat eiser bekend is met een HIV-1 infectie en daarvoor onder medische behandeling staat. Eiser wordt medicamenteus behandeld door middel van antiretrovirale medicijnen te weten Combivir/Kaletra. Eiser vertoont een goede immunologische respons op deze therapie. Sinds maart 2006 is er een geringe hoeveelheid virus te meten. Alhoewel van resistentie nog niet gesproken kan worden, is wel besloten om de therapie aan te gaan passen om resistentie te voorkomen. De behandeling is blijvend. Uitgaande van de beschikbare informatie met betrekking tot de therapiemogelijkheden in het

zaaknummers: AWB 07/36868 BEPTDN

blad 4

land van herkomst land van verwijdering concludeert het BMA dat in Ghana adequate behandeling mogelijk is; zowel de medicatie en/of equivalenten, alsmede de laboratoriumcontroles voor de viral load en CD4 zijn mogelijk, onder andere in het Korlu Teaching Hospital te Accra. Het uitblijven van deze behandeling zal naar verwachting leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn; het stoppen van de medicatie zal leiden tot allerlei opportunistische infecties, tumoren en uiteindelijk overlijden. Het BMA concludeert ten slotte dat eiser in staat is om te reizen, maar het wordt wel noodzakelijk geacht dat eiser een schriftelijke overdracht van de medische gegevens meeneemt. De BMA-arts heeft aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk continuering van de medicatie en de behandeling na aankomst.

2.15 Ten aanzien van eisers beroepsgronden inzake het BMA-advies, overweegt de rechtbank als volgt. Vaststaat dat zowel de door eiser bedoelde verklaring van 8 november 2006, als de informatie van 2 februari 2007 die het BMA voor zijn advies heeft ingewonnen, afkomstig zijn van dr. F.W.N.M. Wit, de behandelend arts van eiser. Eiser heeft naar het oordeel van de rechtbank zijn stelling dat er mogelijk flinke schommelingen zijn in de hoeveelheden HIV-virus bij hem aanwezig, onvoldoende onderbouwd. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat eisers gemachtigde ter zitting heeft aangegeven dat hij er niet zeker van is dat voormelde verklaring van 8 november 2006, inhoudende dat sprake is van een ernstig verlaagde immuniteit, in strijd is met de conclusie van het BMA-advies dat er sinds maart 2006 een geringe hoeveelheid virus is te meten. Gelet op het voorgaande zijn er naar het oordeel van de rechtbank door eiser geen concrete aanknopingspunten aangevoerd voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies. Het standpunt van eiser dat dit advies, naast de informatie van 2 februari 2007 van eisers behandelend arts, ten onrechte niet verder wordt ondersteund door een verklaring van een arts volgt de rechtbank dan ook niet. Verweerder heeft bij zijn besluitvorming van het advies mogen uitgaan.

2.16 Eisers stelling dat er feitelijk nauwelijks tot geen behandeling van zijn medische klachten zal plaatsvinden in Ghana vanwege zijn tekort aan geldelijke middelen, treft geen doel. Volgens vaste jurisprudentie van de AbRS (onder meer de uitspraak van 18 december 2007, JV 2008/78) is de feitelijke toegankelijkheid tot de medische zorg niet bepalend voor de vraag of behandeling in het land van herkomst mogelijk is in afwachting van de mvv. Verweerder heeft dit uitgangspunt vastgelegd in zijn beleid (paragraaf B8/4.4 van de Vc).

2.17 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich, gelet op het BMA-advies van 2 april 2007, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw, nu eiser kan reizen naar het land van herkomst en hij aldaar de behandeling van de mvv-aanvraag kan afwachten.

2.18 Ten aanzien van eisers beroep op de hardheidsclausule overweegt de rechtbank als volgt. Zoals de AbRS eerder heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 9 december 2003, JV 2004/63), komt verweerder ter zake van de toepassing van de hardheidsclausule een ruime beoordelingsmarge toe. Als beleidsuitgangspunt geldt hierbij dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke individuele gevallen wordt gehonoreerd. Weigering om toepassing te geven aan die clausule zal de toetsing in rechte slechts niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat de minister daartoe in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten. Eiser heeft gesteld dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard. Volgens eiser heeft verweerder het criterium uit het Vb (onjuist) ingevuld in plaats van toegepast. Eiser stelt in dit

zaaknummers: AWH 07 36868 BEPTDN

blad 5

kader dat in het Vb niet staat dat er sprake moet zijn van zeer bijzondere individuele gevallen of van bijzondere hardheid. De rechtbank overweegt hieromtrent dat verweerder met betrekking tot de hardheidsclausule een ruime beoordelingsmarge heeft. Verweerder heeft deze marge ingevuld op de manier zoals hierboven is weergegeven (B8/3 van de Vc). Dit staat verweerder vrij. Eisers stelling dat verweerder de toepassing van de hardheidsclausule onjuist heeft ingevuld, kan dan ook niet worden gevolgd.

2.19 De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er in het geval van eiser geen sprake is van een bijzondere *individuele omstandigheid op basis waarvan het van een bijzondere hardheid zou getuigen* onverkort aan het wettelijk mvv-vereiste vast te houden.

2.20 Ten aanzien van eisers beroepsgrond dat uitzetting naar zijn land van herkomst in strijd is met artikel 3 van het EVRM, overweegt de rechtbank als volgt. Gelet op de uitspraak van de AbRS van 11 augustus 2005 (JV 2005/367) kan blijkens de arresten van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, St. Kitts (RV 1997, 70) en Bensaid (JV 2001/103) uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijkens die uitspraken slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling leidt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Niet in geschil is dat uurblijven van medische behandeling van eiser zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Zoals de rechtbank hiervoor heeft overwogen, is blijkens het BMA-advies behandeling van eisers klachten echter mogelijk in zijn land van herkomst. Dit is door eiser in beroep niet bestreden. Gelet hierop is niet aan bovengenoemde criteria voldaan en kan eisers beroep op artikel 3 van het EVRM niet slagen.

2.21 Eiser heeft zich tevens op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten hem te horen alvorens op het bezwaar te beslissen. Zoals is overwogen in de uitspraak van 13 juni 2003 van de AbRS (JV 2003, 335), vormt het horen een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftprocedure. Met toepassing van artikel 7:3 van de Awb kan van het horen slechts worden afgezien indien er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een ander besluit. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat in het onderhavige geval sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaarschrift. Daarbij acht de rechtbank van belang dat niet gebleken is van (door eiser aangevoerde) omstandigheden op grond waarvan verweerder niet redelijkerwijs van het horen had kunnen afzien. Verweerder kon derhalve afzien van het horen van eiser.

2.22 Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen beslissen dat eiser ingevolge genoemde regelgeving niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

2.23 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

zaaknummers: AWH 07 36868 BEPTDN

blad 6

Beslissing

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond

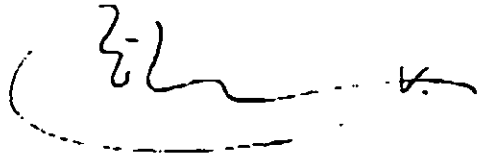
Aldus vastgesteld door mr. M.P. Glerum en in het openbaar uitgesproken op 2 april 2008.

De griffier:

mr. A.E. Veldhoen

De rechter:

mr. M.P. Glerum

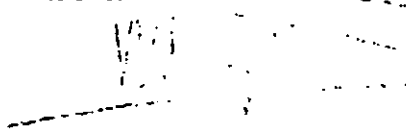
afschrift verzonden op: 03 APR 2008

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 RC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Iet wel: Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Voor het gerecht,
De Griffier

JHP H JOE

advocatenkantoor

mr h k jap-a joe
advocaat en procureur
candidaat notaris
mr i veerkamp
mr h s k jap-a-joe
mr f w verweij
advocaten en procureurs

utrecht,

2 mei 2008

Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 'S GRAVENHAGE

Tevens per fax: 070 - 365 13 80

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Geeft eerbiedig te kennen:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 2 MEI 2008	
ZAAKNR.	200805241
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

_____, terzake dezer domicilie kiezende te Utrecht, Maliestraat 5 (3581 SH), ten kantore van de advocaat en procureur mr. H.S.K. Jap-A-Joe, die door hem ten deze tot gemachtigde is gesteld en als zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat hij tijdig in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage (zittinghoudende te Utrecht) d.d. 2 april 2008 (verzonden d.d. 3 april 2008); een kopie van de uitspraak gaat hierbij.

dat de zaak betreft: verblijfsvergunning regulier

dat ondergetekende verklaart tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appelland, geboren op 10 januari 1970, vreemdeling van Ghanese nationaliteit;

dat hij zich met de uitspraak niet kan verenigen;

Ms brittany.hh.vst
particulier rechtsbureau 3214 3507 te utrecht
keizerkade 101 3501 h utrecht
telefoon 030 231 2110 fax 030 231 2109
e-mail j.papier@msb.nl

advocatenkantoor

advocatenkantoor

utrecht.

dat zijn grieven luiden als volgt:

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen en op grond daarvan beslist zoals is weergegeven in de bestreden uitspraak sub 2.15 op pagina 4:

"Eiser heeft naar het oordeel van de rechtbank zijn stelling dat er mogelijk flinke schommelingen zijn in de hoeveelheden HIV-virus bij hem aanwezig, onvoldoende onderbouwd. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat eisers gemachtigde ter zitting heeft aangegeven dat hij er niet zeker van is dat voormelde verklaring van 8 november 2006, inhoudende dat sprake is van een ernstig verlaagde immuniteit, in strijd is met de conclusie van het BMA-advies dat er sinds 6 maart 2006 een geringe hoeveelheid virus is te meten. Gelet op het voorgaande zijn er naar het oordeel van de rechtbank door eiser geen concrete aanknopingspunten aangevoerd voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies. Het standpunt van eiser dat dit advies, naast de informatie van 2 februari 2007 van eisers behandelend arts, ten onrechte niet verder wordt ondersteund door een verklaring van een arts volgt de rechtbank dan ook niet."

Toelichting

De rechtbank draait de zaken om waar zij eerst overweegt dat eiser geen aanknopingspunten heeft aangevoerd voor twijfel aan de juistheid van het BMA-rapport en vervolgens overweegt dat het standpunt van eiser ten aanzien van de zorgvuldigheid van de totstandkoming van het advies dan ook niet gevolgd wordt. Het feit dat verweerder de informatie van dr. De Wit doorslaggevend acht enkel omdat deze informatie van later datum is dan de voorhanden informatie van de behandelend arts is nu juist een aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het BMA-advies. Immers wordt deze stelling van verweerder op geen enkele wijze ondersteund door een verklaring van een arts.

M5 antimony.hb rva1

advocatenkantoor

utrecht

Het kan niet zo zijn dat van de juistheid van een BMA-advies wordt uitgegaan totdat het tegendeel door de burger bewezen is. Dat gemachtigde van appellant ter zitting niet kon aangeven - hij is evenmin arts - in hoeverre de verklaring van de behandelend arts in strijd is met de conclusie van het BMA-advies doet niets af aan het zorgvuldigheidsgebrek dat aan het BMA-advies kleefte. De rechtbank heeft zulks onvoldoende onderkend.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen en op grond daarvan beslist zoals is weergegeven in de bestreden uitspraak sub 2.21 op pagina 5:

"De rechtbank is met verweerder van oordeel dat in het onderhavige geval sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaarschrift. Daarbij acht de rechtbank van belang niet gebleken is van (door eiser aangevoerde) omstandigheden op grond waarvan verweerder niet redelijkerwijs van het horen had kunnen afzien. Verweerder kon derhalve afzien van het horen van eiser."

Toelichting:

Er is slechts dan sprake van een kennelijk ongegrond bezwaarschrift indien naar objectieve maatstaven gemeten, bezien op voorhand, in redelijkheid geen twijfel mogelijk is dat het bezwaar niet tot een ander besluit kan leiden. De beoordeling of sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar is afhankelijk van de inhoud van het bezwaarschrift, bezien in het licht van het primaire besluit en de wettelijke voorschriften die daarop van toepassing zijn.

Door te overwegen dat niet is gebleken van omstandigheden op grond waarvan verweerder niet van het horen had kunnen afzien geeft de rechtbank blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is de uitspraak in dit opzicht onvoldoende met redenen omkleed. Horen is immers de regel en het achterwege laten daarvan de uitzondering.

Ms anthony.hb 1vst

0712 A 0013

advocatenkantoor

utrecht.

De rechtbank miskent dat blijkens de wetsgeschiedenis een hoorzitting niet slechts is bedoeld voor de bezwaarmaker teneinde zijn/haar bezwaren mondeling toe te lichten doch ook is bedoeld voor het bestuursorgaan om nadere informatie te kunnen opvragen (MvT, Parl.Gesch. Awb I, p. 329) teneinde een zorgvuldig voorbereide beschikking op bezwaar te kunnen nemen.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State moge behagen de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen.

met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellant in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken.

Advocaat-gemachtigde

PP

